

Maskeren

‘Hoe gaat het met u? U bent lang niet bij Stek geweest.’ ‘Niet goed. Ik doe erg mijn best om te zorgen dat mijn kinderen niet dakloos worden.’ Tegenover mij in het spreekkamertje zit meneer T. Verzorgd uiterlijk, beetje langwerpige hoofd, soms maken zijn ogen een draaiende beweging, hij spreekt langzaam maar duidelijk. Hij is geboren in Marokko, zijn vrouw ook. Hun drie dochtertjes zijn in Nederland geboren en opgegroeid. Toen meneer T. drie jaar geleden voor het eerst bij mij kwam, zat hij diep in de schulden. In het gesprek dat we voerden kreeg ik steeds sterker de indruk dat hier een man zat die ontzettend zijn best deed om zijn gezin te verzorgen, maar het net allemaal niet

begreep. Vroeger werkte ik in een instelling voor mensen met een verstandelijke handicap en daar zag ik hoe vooral volwassenen hun handicap enorm konden maskeren. Allereerst kon ik hem een beetje leefgeld toekennen om te zorgen dat het gezin geen honger leed. Samen met hem ben ik naar de stichting MEE gegaan, daar is hij getest en constateerde men een verstandelijke beperking. Vervolgens werd er begeleiding aan huis ingeschakeld en konden de schulden één voor één worden aangepakt.

Maar vorige week kreeg ik een telefoontje van een diaken van een Haagse kerk over dit gezin. Er dreigde een huisuitzetting vanwege hoge schulden. Ik vroeg haar welke organisaties al waren ingeschakeld om die uitzetting te voorkomen. Het bleek dat de gemeentelijke instelling Den Haag Op Maat op de hoogte was van de nood situatie. Ik vroeg of daar bekend was dat deze man (en waarschijnlijk ook zijn vrouw) een verstandelijke beperking heeft. Ik herinner me nog hoe deze man voor zichzelf en zijn gezin probeerde op te komen en overal zelf een oplossing voor trachtte te vinden. De diaken had niets gehoord over een handicap. Ik beloofde haar DHOM te bellen en de zaak te bespreken met de casemanager. Inderdaad, meneer T. had zelf niet gemeld dat hij gehandicapt is en de casemanager was nog niet bij het gezin op bezoek geweest. Zij had de indruk uit de papieren dat dit gezin erg aan het ‘shoppen’ was bij verschillende hulpverleners en mede daardoor in de problemen was geraakt. Ik vroeg haar eens contact op te nemen met MEE en de oude testresultaten op te vragen. Ze zei dat ze met deze informatie misschien een beschermingsbewind kon aanvragen voor dit gezin. Meneer T. belde mij en vroeg om een afspraak. Hij kwam een week later dan afgesproken. Hij was erg bezorgd over de dreigende huisuitzetting. Ik vroeg hem of hij wel meer hulp wilde hebben bij het zorgen voor alle betalingen. ‘Jawel, maar eerst was ik er een beetje tegen dat ik niet meer zelf alles kan doen, maar toen is het mij beter uitgelegd en nu heb ik getekend.’ Hij laat mij een brief zien waarin staat dat hij akkoord is gegaan met beschermingsbewind. Ik ben gerustgesteld. Nu moet ik nog uitzoeken bij de hulpverleners of het gevaar van huisuitzetting nog dreigt. Zouden er fondsen bereid zijn de schuld weg te werken op

voorwaarde dat het beschermingsbewind wordt ingesteld? Misschien is er nog een beetje financiële hulp van de Diaconie nodig. Ik ga het navragen.

Jenneke van Veelen

In opdracht van de Protestantse Diaconie van Den Haag verstrekt Stek individuele hulp aan mensen die nergens anders terecht kunnen. Die hulp wordt gegeven vanuit het centrale kantoor aan de Parkstraat, door Jenneke van Veelen en vrijwilligers, en ook op de diverse diaconale locaties in de stad.